

EGLUTĖ

1978 RUGSĖJIS

le

PEDAGOGINIS LITUANISTIKOS
INSTITUTAS

5620 S. CLAREMONT AVE.
CHICAGO 36, ILLINOIS

EGLUTĖ

1978 RUGSĖJIS

TURINYS

- 3 DEBEŠĖLIS, V. Šimaitis
- 4 RUDUO, vaiku kūryba
- 8 GANDRO ILGI BATAI, Aurelija Busujokienė
- 11 VANDUO SKRENDA, A. Radžius
- 17 TUŠČIAS NAMAS, L. Bartuška
- 21 ŠIKŠNOSPARNIAI, I. Grigaitienė
- 24 DARBELIAI, J. Zubinienė
- 28 GALVOSŪKIAI, R. Račkauskienė
- 31 JUOKAI

PIEŠINIAI

1978 m. viršeliai Marytės Barzdžiūtės iš Buenos Aires, Argentinoj.
Skyrių vinjetės Zitos Sodeikienės.

Kitos iliustracijos:

- D. Kizlauskienės — 3
- J. Paukštienės — 4
- Z. Sodeikienės — 8, 10, 17
- A. Muliolytės — 11, 12, 14, 16
- N. Palubinskienės — 18
- A. Sruoginienės — 20
- I. Grigaitienės — 22, 23
- E. Muliolienės — 29

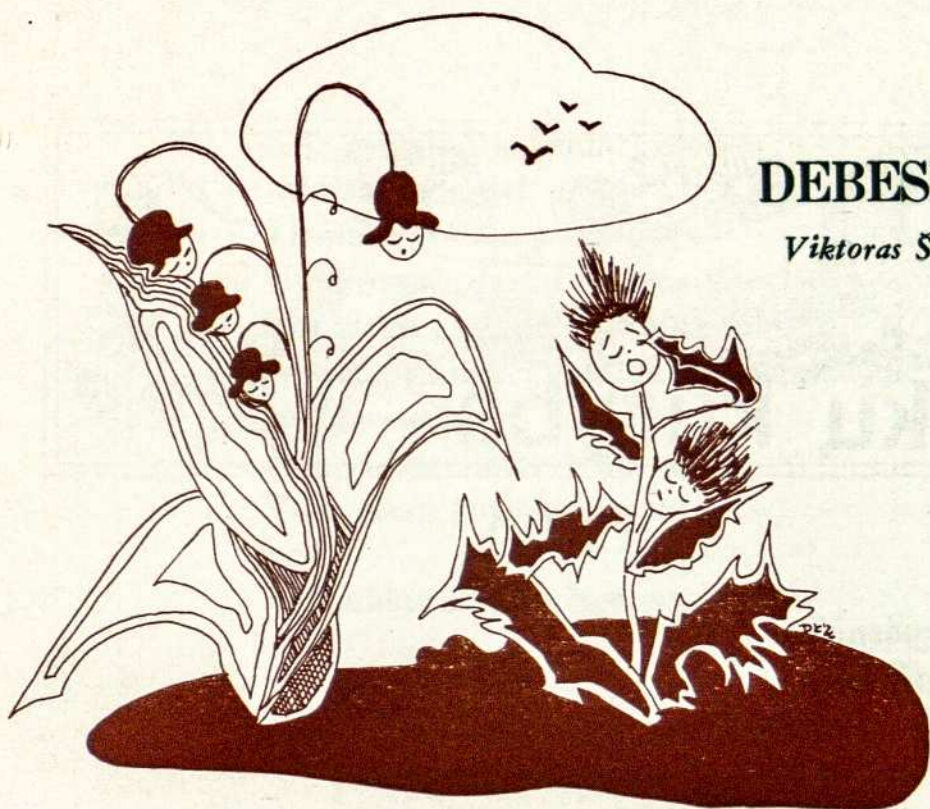
REDAKCIJA

Vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, skyrius tvarko: gamtos — I. Grigaitienė, kalbos — R. Račkauskienė, pasakų — A. Vygantienė, darbelių — J. Zubinienė.

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išėivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Conn. 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single copy—\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Conn. 06260.

DEBESĒLIS

Viktoras Šimaitis

**Spinduliukai
Pabučiavo
Ežerėlį
Ir pakėlė
Sidabrinį
Debesėlį.**

**Šiltas vėjas
Jį sparneliais
Pastūmėjo
Debesėlis
Per padanges
Nuskubėjo.**

RUDUO

Jau atėjo rudenėlis.
Netrukus atšals,
vėjas pradės smarkiai pūsti
ir visus lapus nuo medžių nukratys.
Vaikams bus daug džiūgsmo
nukritusiuose lapuose žaisti
ir aitvarus skraidinti.
Rudenį nuvysta gėlytės —
net gaila jų.
Paukščiai išskrenda į šiltuosius kraštus —
nors kai kurie nebijo šaltos žiemos
ir pasilieka pas mus.
Voverytės renka riešutus žiemai.

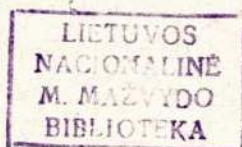

Kiti gyvuliai sulenda į olas
saldžiai miegoti.
Žiemai ruošiasi ir žmonės.
Nuima nuo daržų rudens gėrybes
ir sudeda į rūsius.
Nepamirškime gyvuliukų ir paukščių
žiemos metu.
Paberkime jiems trupinėlių.
Taip, man patinka ruduo,
bet
dar labiau laikiu žiemos.

*Arūnas Polikaitis, 10 m.
Chicago, Ill.*

Oras vėsus
ir medžiai dreba.
Saulės nudažyti lapai skrenda su vėju ir,
lyg nuvargę paukšteliai,
jie sustoja pailsėti ant žolės.
Medžių raudoni ir geltoni lapai
užkloja žolę.
Kai eini per mišką,
po kojom lapai traška.
Kur ne kur matyti grybai.
Smagu bėgioti per sausą mišką
rudeni!
Visur gražios, įvairios spalvos.
Rudenį
keičiasi oras,
keičiasi augalai,
keičiasi ir mūsų žaidimai.

*Rasa Tijūnėlytė
Dariaus ir Girėno
lituanistinė mokykla*

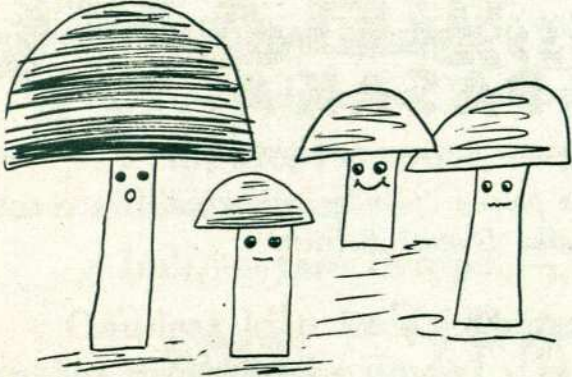
Kai vėl pradėjome eiti į mokyklą,
 baigėsi vasara.
 Netrukus bus rudo.
 Kurį laiką medžių lapai dar buvo žali,
 bet, atšalus orui,
 medžiai vienas po kito ėmė keisti savo spalvas.
 Vieni nusidažė geltonai,
 kiti raudonai, rudai
 ir net auksinėmis spalvomis.
 Vėjui pakilus,
 lapai krinta nuo medžių šakų,
 ore visaip sukasi,
 žaidžia vieni su kitais,
 kol pasiekia žemę.
 Vieni nusileidžia į gatvę,
 kiti įkrenta į vandenį
 ir nuplaukia upeliu
 į nežinią.
 Lietus priplaks nukritusius lapus
 prie žemės.
 Žiemą sniegas juos apdengs.
 Iki pavasario daugumas jų supus,
 ir senų lapų jau nebebus.

Paulius Strolia
Dariaus ir Girėno
lituanistinė mokykla

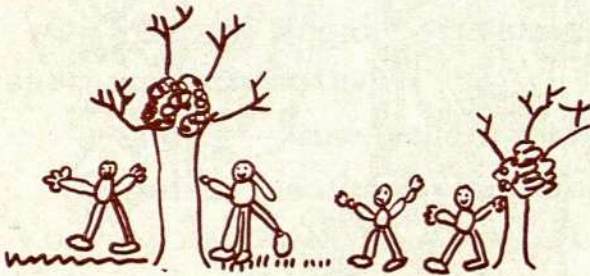

Renkam lapus
 Chris , 7m.
 Maironio lit. mokykla
 Toronto, Kanada

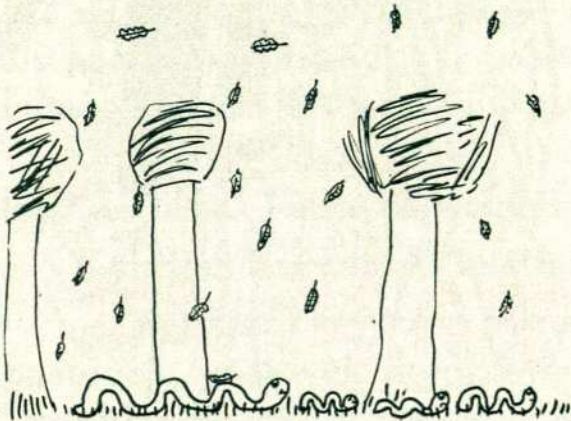
MŪSŲ RUDENINIAI PAVEIKSLAI

Grybai
Linutė Mockutė, 7 m.
Toronto, Kanada

Ruduo parke
Mykolas Slapšys, 7 m.
Toronto, Kanada

Lapai ir gyvatės rudenį
Antro skyriaus mokinys
Maironio lit. mokykla
Toronto, Kanada

*Aurelijos Busujokienės pasaką "Gandro aulimukai"
"Eglutei" pritaikė Danutė Balsienė*

GANDRO ILGI BATAI

Lapė pakvietė Gandrą į savo vardines. Labai nuliūdo Gandras, gavęs tokį pakvietimą. Nuliūdo ne todėl, kad jį pakvietė. Oi, ne! Gandrui buvo liūdna todėl, kad jis neturėjo gražių, ilgų aulinių batų.

— Kaip aš pasirodysiu? — galvojo Gandras. Štai — balti dailūs marškiniai. Štai — juodas kaklarištis ir juodas kostiumas. O kojos — raudonos!

— Kur gauti gražius, ilgus, juodus aulinius batus? — galvojo nuliūdęs Gandras.

Nuėjo Gandras pas Pempę.

— Pempute, Pempute, — prašė jis, — paskolink man savo aulinius batus.

— Imk, — tarė Pempė. — Bet kažin, ar tiks? . . .

Gandras kišo koją į Pempės batus. Bet kur tau! Jo mažas pirštelis vos įlindo!

Nuėjo Gandras pas Begemotą.

— Begai, Begai, — prašė Gandras, — paskolink man savo aulinius batus.

— Imk, — tarė Begemotas. — Bet kažin, ar nespaus?

Gandras kišo koją į Begemoto batus — ir visas įkrito! Vos vos išsikapstė iš Begemoto didžiulių batų. Tada nuėjo pas Apuoką.

— Apai, Apai, — prašė visai nusiminęs Gandras, — paskolink man savo aulinius. Kaip aš eisiu į Lapės vardinės tokiom raudonom kojom?

— Mielai paskolinčiau, — lėtai ėmė kalbėti Apuokas. Jis pažiūrėjo į Gandrą ir pasitaisė akinius. Mat, jis buvo labai mokytas ir be akinių niekur nevaikščiojo.

— Mielai paskolinčiau, — vėl tarė Apuokas, — bet kad neturiu. Turiu tik šlepetes.

Gandras dar labiau nusiminė.

— Bet žinai ką, turiu tau patarimą. Nueik kur į balą, pastovėk, pastovėk dumble ir pamatysi, kaip bus gerai. Dumblas prie kojų prilips ir bus tau auliniai batai!

Gandras nudžiugo ir tuoj nulėkė į dumbliną balą. Įvyko lygiai taip, kaip Apuokas jam sakė. Gandras linksmas nuėjo į Lapės vardines. Lapės namai buvo pilni svečių. Gandras įėjo, iškilmingai nusilenkė Lapei, ją pasveikino ir padovanojo pelę vardinių proga.

Lapė meiliai padėkojo. Bet staiga ji žvilgt pasižiūrėjo į Gandro kojas. Ir kad ėmė juoktis! Pasižiūrėjo svečiai — ir tie prapliupo juokais.

Apuokas priėjo prie Gandro ir pakuždėjo jam į ausį: — Kitą sykį nestovėk baloje ant vienos kojos.

VANDUO SKRENDA

A. Radžius

Vakar darželyje panelė mokytoja paklausė:

— Pasakykite man, vaikai, kas gali skristi?

— O, aš žinau, žinau, — už visus garsiau rėkė storulė Magdutė.

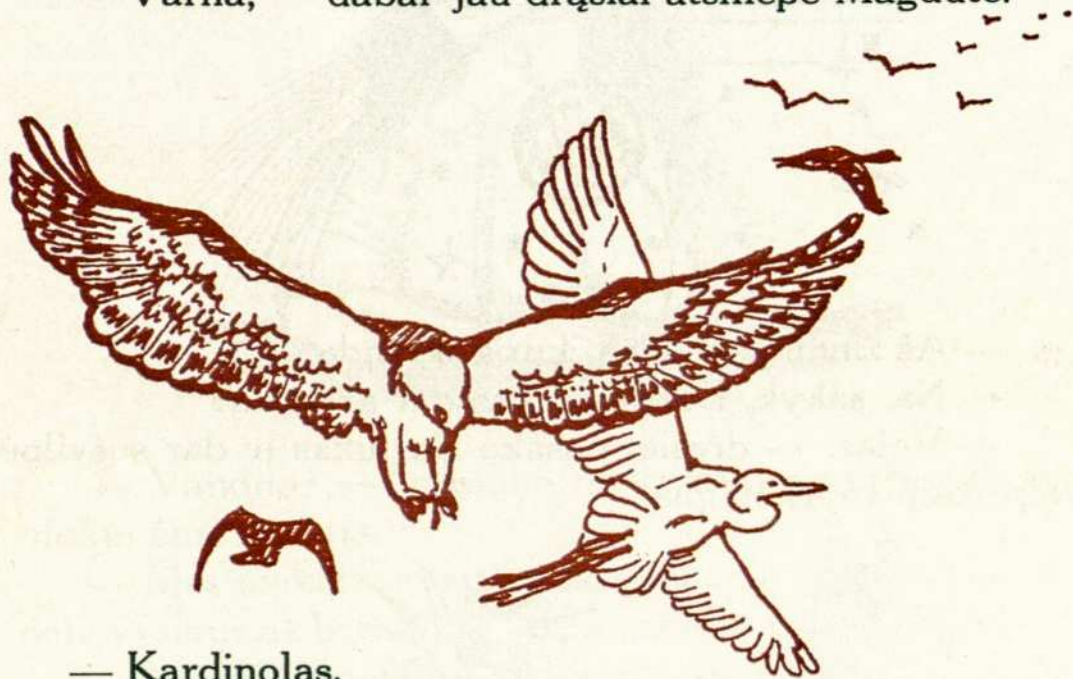
— Na, pasakyk!

— M-m-m, aš, aš. . . a. . . a. . . — ir atsisėdo paraudus.

— Žvirblis, — tarė Elenutė.

— Gerai, — patvirtino mokytoja. — Kas daugiau?

— Varna, — dabar jau drąsiai atsiliepė Magdutė.

— Kardinolas.

— Genys.

— Žuvėdra, — vienas už kitą garsiau rėkėme.

— Gerai, gerai, — tildė mokytoja. — Tai vis paukščiai. Kas iš jūsų žinote kitų gyvių, kurie gali skristi?

— Musė, — tarė kažkuri iš mergaičių.

— Bitė. Aš jos labai bijau, — prisipažino mažytė Rita.

— Puiku. Kas dar?

— Peteliškė, — linksmai prabilo Marytė ir dar rankom suplasnojo. Ji, turbūt, norėjo pakilti ir skristi kartu su peteliškėmis.

— Lėktuvas, — rimtai prabilo Jonukas.

— Aš žinau dar greitesnį už lėktuvą. Tai raketa — atsiliepė Pranukas.

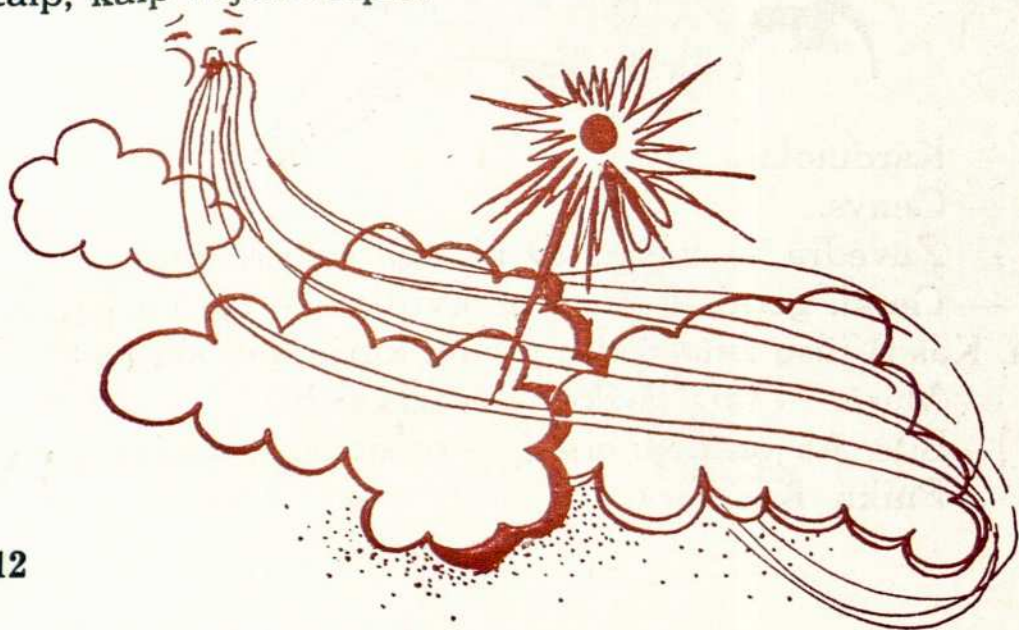
— Teisybė. Raketos net į mėnulį ir kitas planetas nu-skrenda, — pritarė panelė mokytoja.

— Aš žinau dar vieną, kuris skrenda.

— Na, sakyk, Dariukai, kas dar skrenda?

— Vėjas, — drąsiai pasakė Dariukas ir dar sušvilpė taip, kaip vėjas švilpia.

— Aš, aš pasakysiu, — staiga prabilo visą laiką tylėjusi Žibutė.

— Na, ką tu mums pasakysi? — maloniai drąsino Žibutę panelė mokytoja.

— Vanduo skrenda.

— Vanduo?, — nustebo mokytoja, o vyresnieji berniukai ėmė juoktis.

— Mes niekad nematėm skrendančio vandens, — tarė pats vyriausias berniukas, kurio vardas buvo Džiugas.

— Vanduo upeliuose čiurlena, ežeruose ir jūrose banguoja, bet jis neskrenda. Ar tu matei vandenį skrendant? — paklausė mokytoja Žibutės.

— Va, ten, — parodė Žibutė pirščiuku į langą. Mėlynam danguje lėtai plaukė keli balti debesėliai. Tokie švelnūs, kaip pūkeliai.

— Debesys? — paklausė mokytoja.

— Taip.

— Mieli vaikučiai, Žibutė teisybę sako. Debesys yra vanduo. Vandens garai iškyla aukštai, aukštai gal kokias tris ar keturias mylias. Ir juos vėjas neša. Tai vanduo skrenda. Na, o tu, Žibute, ar atsimeni eilėraštį, kurį praėjusią savaitę mokėmės? Žinai, tą, apie debesėlius.

— O, o, žinau!
— Tai padeklamuok mums visiems. Gerai?
Mergaitė atsistojo ir garsiai ėmė deklamuoti:

Debesėlis skrenda,
debesėlis plaukia,
į saulutę šiltą
jį vėjelis šaukia.

Šaukia jį medelis
ir žalia žolytė,
kad gaivus lietutis
ant laukų nulytų.

Kad juoda žemelė
rytą atsigertų,
ir žiedai pražydę
nusiplovę keltų

savo margas galveles
ir žaliąsias šakeles.

— Valio, puiku! Paplokim visi Žibutei. — Ir mes plojom, plojom, ir buvo linksma ploti.

Tada panelė mokytoja tarė:

— Kai bus mūsų šeštadieninės mokyklos vakaras, tu, Žibute, padeklamuosi tą eilėrašį scenoje. Tavo tėveliai girdės, ir daug daug žmonių klausysis.

Žibutė buvo laiminga. Vakare, kai sukalbėjo poterėlius ir atsigulė, lova švelniai, iš lėto ėmė kilti nuo grindų. Prasiskyrė lubos, ir ji kilo aukštyn ir aukštyn. Paskui lova išnyko, ir ji pamatė, kad guli ant balto, gražaus debesėlio. Saulė linksmai švietė. Žemė buvo tokia žalia, nameliai maži, maži, kaip Džiugo kaladėlės. Ji negalėjo savo namų matyti. Bet debesų rinkosi vis daugiau ir daugiau. Jie darėsi tamsesni ir tamsesni, kol tapo visai juodi.

Mergaitė pajuto, kad visur šlapia. Ir ji visa sušlapo. Dideli lietaus lašai ėmė kristi, o su jais ir Žibutė krito žemėn. Krito greitai. Vėjas švilpė pro ausis, o žemė smarkiai artėjo. Aplink žaibavo, ir perkūnas trunkėsi. Žibutė išsigando. Kas dabar bus? Kas ją sulaikys? Kur nukris?

— Mama, mama! — ėmė ji visu balsu rėkti.

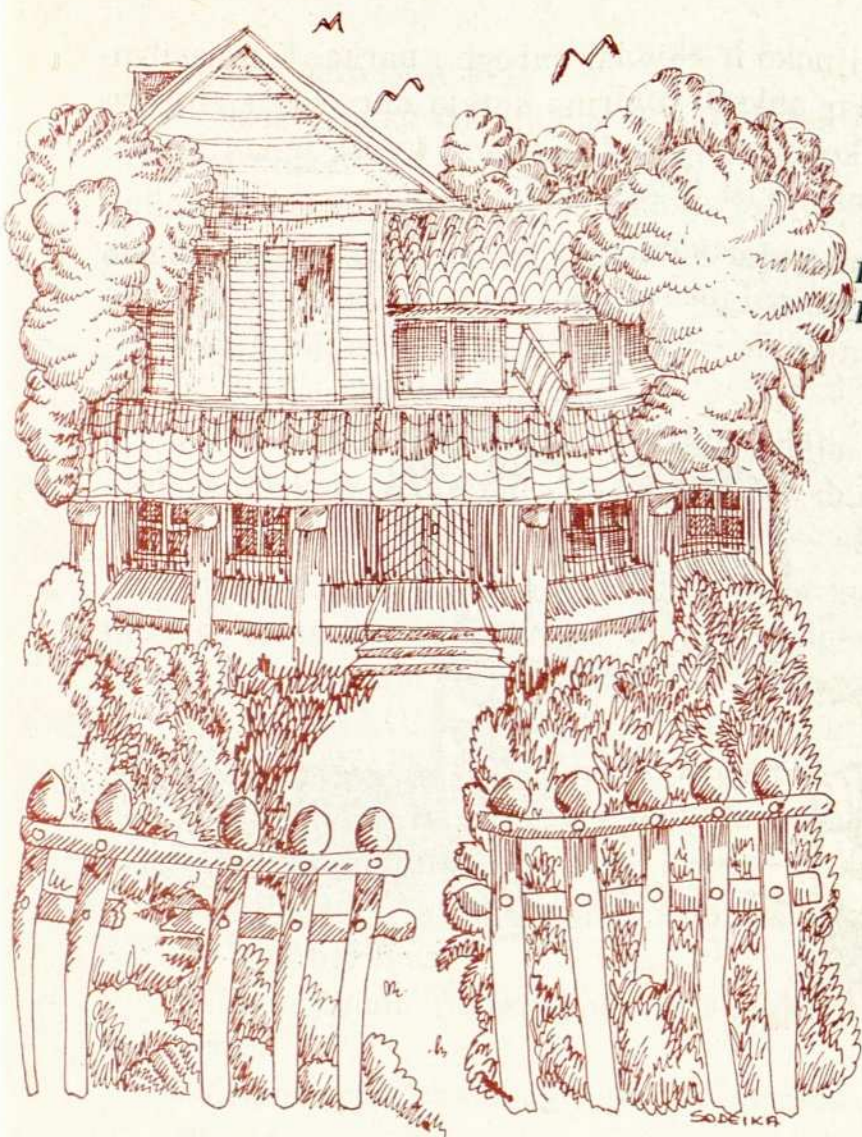
— Aš čia pat. Kas atsitiko? — išgirdo mamytės balsą. Žiūri, ji vėl lovoj guli, tik visa šlapia.

— Turbūt, sapnavai ką nors, kad manęs šaukeisi. Tu suprakaitavusi. Ar nesergi, mano mieloji? . . . Vakar vakare buvai išbėgus be paltuko. O jau ruduo, šalti vakarai. Reikia apsirengti, — švelniai kalbėjo mamytė, o Žibutė džiaugėsi, kad tai buvo tik sapnas. Nors ant debesėlio ji labai labai norėtų paskraidyti, tik be lietaus.

TUŠČIAS NAMAS

*Linas Bartuška, 8 sk.
K. Donelaičio mokykla*

Tomas, Audrius, Vytas ir Viktoras ėjo gatve link parko. Buvo labai skaidri, šilta vasaros diena. Draugai buvo nutarę pažaisiti “beisbolą”. Eidami jie smagiai kalbėjo apie savo mėgstamiausias komandas ir žymiausius žaidikus.

Buvo ilgas kelias iki parko, tai jie nutarė pakeisti temą, nes ta jau nusibodo, o dar toli turėjo eiti. Nutarė kalbėti apie namus, pro kuriuos jie ėjo. Daugumas jų buvo nauji namai, ir visiems patiko.

— Ziūrėk į tą namą! — riktelėjo Tomas. — Aš ten niekad nenorėčiau gyventi!

— Ten, tur būt, dvasios gyvena, — pritarė Vytas.

Visi vaikai nusijuokė ir skubiai nubėgo į parką. Kai pasibai-
gė žaidynės, buvo dar anksti. Audrius norėjo dar vienas rungty-
nes žaisti. Visi sutiko. Antros žaidynės ilgai tesėsi, ir kai jie pa-
baigė, jau buvo tamsu. Visi keturi skubinosi namo.

— Ei! Gal pamatysim vaiduoklį tame name, — pajuokavo
Vytas.

— Vaiduoklis ar ne, tas namas atrodo labai nejaukus, — įsi-
terpė Viktoras.

Vaikai apsuko kampą, ir jau buvo matyti namas. Visus nu-
kratė šiurpulys. Nuo medinių sienų jau buvo nusilupę dažai.
Langai buvo išdaužyti, ir stogas skylėtas. Pamažu vaikai prisi-
artino prie vartų. Jie buvo surudiję ir sulankstyti.

A-a-a-a-u-u-u-u !

Visi keturi šoko nuo vartų ir slėpėsi už mažų krumokšnių.
Pažiūrėję į vienas kitą, pamažu atsikėlė ir vėl artinosi prie vartų.

— Aš norėčiau sužinoti, kas ten triukšmauja, — drąsiai šūk-
telėjo Audrius.

Niekas jam neatsakė.

— Kas eina su manim? — vėl paklausė Audrius.

Kai niekas nėjo priekin, Audrius pradėjo šaipytis iš jų. Pagaliau ir kiti sutarė. Atidarė sunkius vartus. Takelis buvo sutrūkęs ir apaugęs žolėmis. Pamažu jie artėjo prie durų. Tomas buvo pirmas, kuris užlipo ant laiptų. Jie sugirgždėjo, ir visi krūptelėjo.

— Aš bijau, — sakė Viktoras, — eikim namo.

— Ne! — atšovė Audrius.

Kai visi įėjo į priėngį, Audrius priėjo prie durų. Pamažu atidarė duris ir įėjo į vidų. Kai visi suėjo, durys staiga užsidarė.

— Tai vėjas padarė, — sakė Tomas, — aš manau. . .

Viduj buvo visai tamsu. Visi drebėjo manydami, kad koks nors gyvulys juos sudraskys. Staiga pasigirdo žingsnių aidas. Pamažu kažkas ėjo artyn. Berniukai sustingo. Nė vienas negalėjo pajudėti. KLUNK! KLUNK! Arčiau ir arčiau ėjo garsai. Staiga pasigirdo bėgančio gyvulio žingsniai. Tomas negalėjo išsilaikyti ir, rėkdamas, išbėgo į lauką. Jo draugai bėgo kartu. Pribėgę vartus, juos užtrenkė ir vėl slėpėsi už krūmų.

Kosėdamas ir springdamas, Audrius klausė:

— Kas ten buvo?

— Aš nežinau. Turbūt, koks nors laukinis gyvulys, — pasakė Viktoras.

— Arba gal koks nors piktas sutvėrimas, — spėliojo Vytas.

Staiga sugirgždėjo durys. Visų akys nukrypo į namo pusę. Pamažu išėjo tamsi figūra.

— Bėkim! — sušuko Tomas.

— Aš noriu pamatyti, kas ji tokia, — sakė Audrius.

Visi atsigulė ant žemės ir stebėjo figūrą. Ji turėjo dvi kojas ir labai pasišiaušusius plaukus.

— Ta baidyklė kažką nešasi, — tarė Vytas.

— Š-š-š-š, — sušnibždėjo Audrius.

Pasigirdo neaiškūs garsai.

— Jis urzgia, — išsigandęs sušnabždėjo Viktoras.

— Jei puls, turim lazdas, — padrąsino juos Audrius. Figūra buvo jau arti vartų. Vartai baisiai sugirgždėjo, ir išėjo mergaitė.

— Man taip smagu, kad aš tave suradau, — ji tarė savo mažam šunyčiui. — Aš maniau, kad tavęs niekad nebematysiu. Eikim namo.

Ji greitai nubėgo gatvė. Berniukai pamažu atsikėlė.

— Mes jos bijojom? — klausė Tomas.

Jie skubėjo namo.

— Gal tu bijojai, bet aš visai nebijojau, — tarė Audrius.

— Aš irgi ne, — sakė Vytas.

— Aš mačiau, kad jūs abu drebėjot, — atšovė Tomas.

Jau buvo visai tamsu. Berniukai skubiai išsiskirstė į savo namus.

ŠIKŠNOSPARNIAI

Irena Grigaitienė

Šią vasarą Gina su Tauru vasaros atostogas praleido pas senelę Bronę ir senelį Stasį. Seneliai gyveno netoli jūros. Dienas Gina su Tauru praleisdavo papludimys, statydami smėlio pilis ar maudydamiesi jūroje.

Atėjus vakarui, jie grįždavo namo pas senelius, pavalgydavo vakarienę ir eidavo laukan pažaisti sviediniu. Vaikai žaisdavo, o senelis maloniai žiūrėdavo ir džiaugdavosi anūkais.

Staiga Gina sušuko:

— Taurai, ar tu matei?

— Ne, nieko nemačiau, — atsakė Tauras.

— Kažkas virš mano galvos praskrido, — bandė aiškinti Gina.

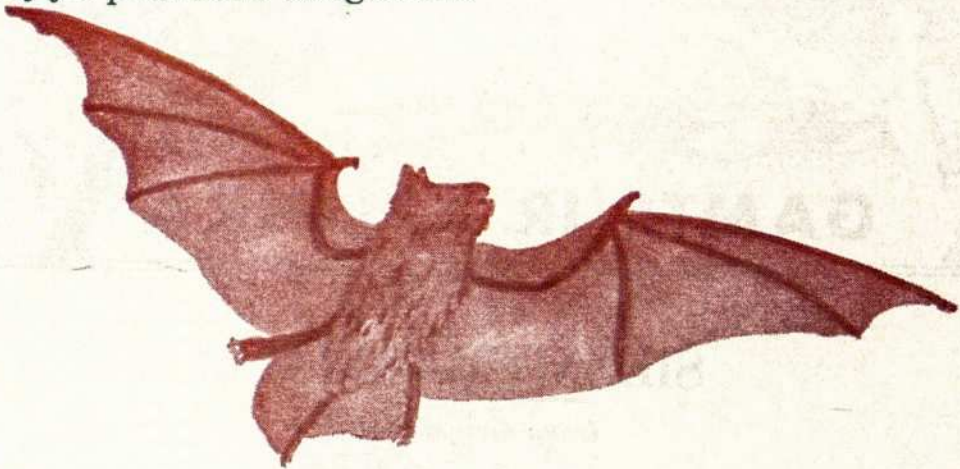
— O tikrai, gal lėktuvas? — pasijuokdamas kalbėjo Tauras.

Kadangi nei Tauras, nei Gina daugiau nieko nebematė, abu toliau mėtė sviedinį. Ir štai vėl praskrido. Šį kartą Tauras irgi pamatė praskrendantį virš galvų didelį, juodą paukštį. Abu nubėgo pas senelį sužinoti, kas tai galėtų būti.

Senelis vaikams paaiškino, kad tai tikriausiai buvo šikšnosparnis. Mat, pas jį namo palėpėje yra šikšnosparnių.

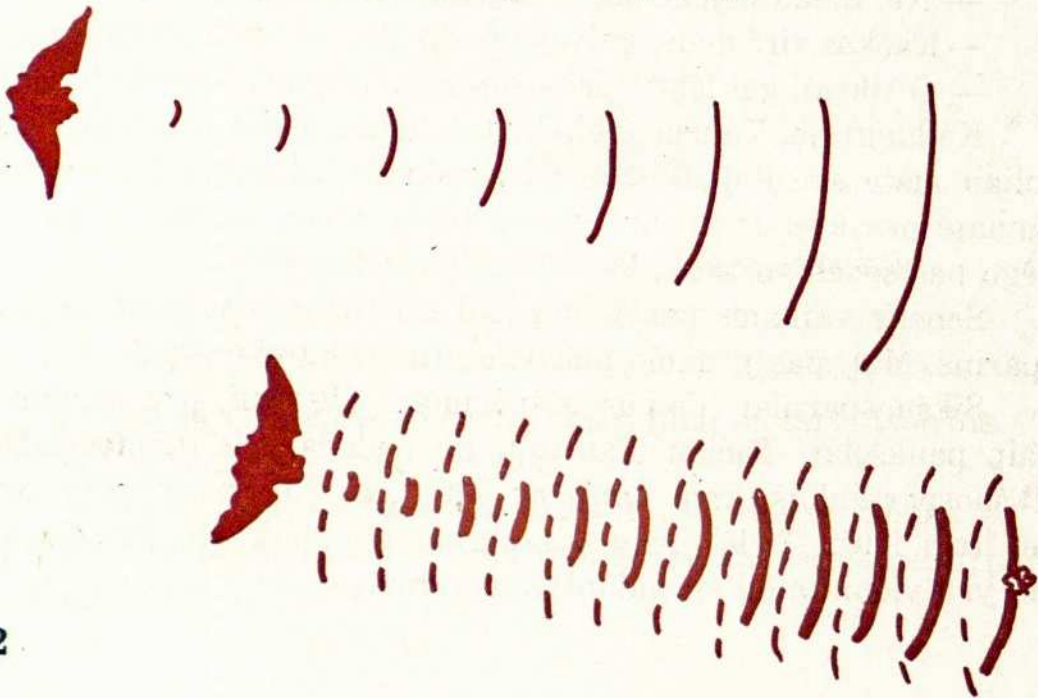
Šikšnosparniai įdomūs sutvėrimai. Jie gali ore skraidyti kaip paukščiai. Tačiau kiaušinių jie nededa. Jie gimdo mažus šikšnosparniukus, kaip katės ar šuniukai. Jie neturi plunksnų, bet turi kailį. Todėl jie yra skaitomi gyvuliais, ne paukščiais. Jie yra vieninteliai skraidantys gyvuliai.

Šikšnosparniai yra naktiniai gyvuliai. Jie skraido tik naktį. Dieną jie praleidžia miegodami.

Šikšnosparniai miega pasikabinę ant savo kojų, galvas ir kūnus nuleidę žemyn.

Šikšnosparniai turi akis. Tačiau jų ausys jiems yra daug reikalingesnės negu akys. Naktį skrisdami, jie vis sucypia, bet tas jų cypimas žmonių ausim yra visai negirdimas. Tačiau jiems patiems tas sucypimas yra labai svarbus. Klausydami jo aido, jie gali atskirti kokio didumo ir kaip toli prieš juos yra bet kuris daiktas. Pagal tą aidą jie taip pat gali atskirti, ar tas daiktas yra medis, ar vabalėlis. Jeigu aidas negrižta, reiškia laukas tuščias, ir šikšnosparnis gali skristi drąsiai ir greitai.

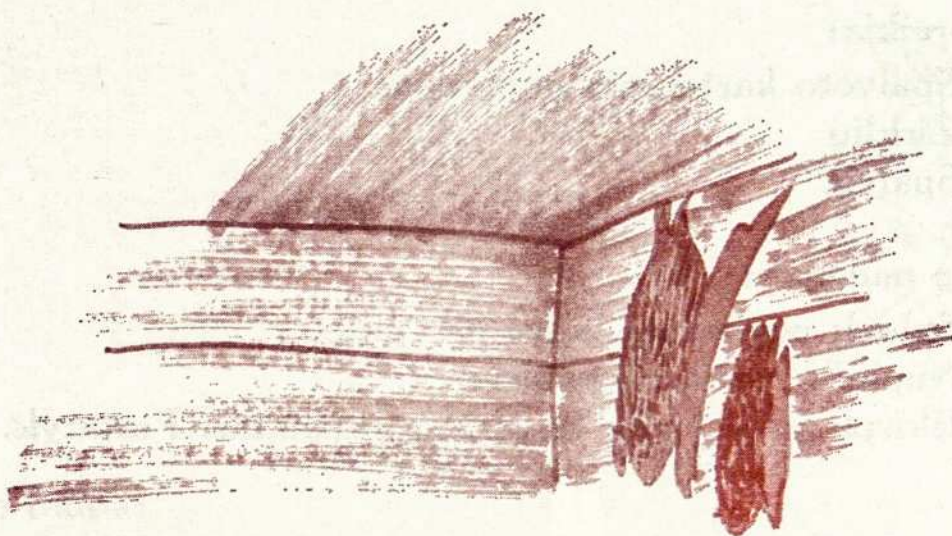

Šikšnosparniai minta visokiais mažais vabalėliais. Skrisdami, jie sparnais ar uodega apgaubia vabalus ir tiesiai įmeta į burną.

Senelis pakvietė Giną su Tauru į palėpę pažiūrėti šikšnosparnių. Vaikai paklusniai pasekė senelį. Senelis pasiėmė žibintą, ir visi lipo laiptais aukštyn. Į pačią palėpę jau laiptų nebebuvo, reikėjo lįsti per mažą skylę, į kurią vedė siauros kopėčios. Vaikai greitai užlipo ir dar padėjo seneliui pro skylę pralįsti. Palėpėje buvo visai tamsu ir tylu. Vaikai sėdėjo, tylėjo ir laukė, ką senelis jiems parodys.

Senelis pašnibždomis vaikams pasakojo, kad praeitą kartą jis vakariniam namo kampe matė šikšnosparnius. Jis į tą kampą pašvietė žibintu.

Seneliui pašvietus, vaikai pamatė net kelis šikšnosparnius.

Vaizdas buvo keistas ir nematytas. Šikšnosparniai kabėjo nuo balkio kaip trumpi, juodi, uždaryti lietsargiai už rankenos pakabinti. Vaikams jie nepatiko. Pasižiūrėję visi lipo žemyn.

Senelis lipdamas žemyn, vaikams aiškino, kad yra visokių Dievo tvarinių šioje žemėje. Ne visi mums patinka. Ne visi yra gražūs. Bet, sakė senelis, negalima skriausti ar užgauti nė vieno gyvo daikto.

paruošė Jolanta Zubiniene

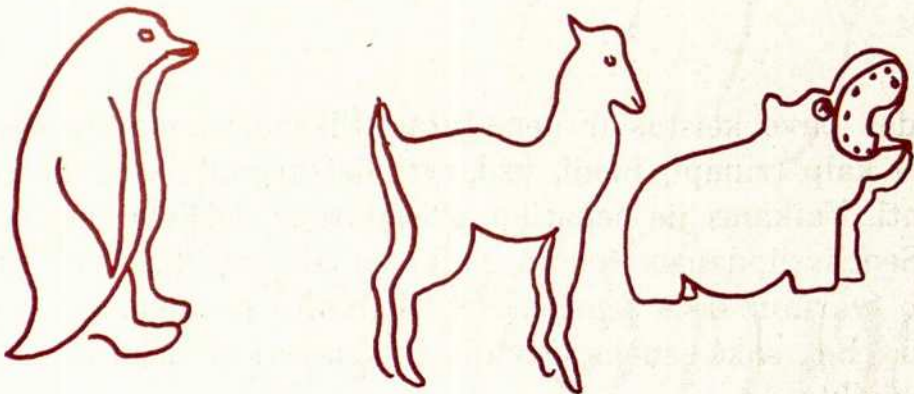
ZOOLOGIJOS SODAS

Ko reikia:

1. Spalvoto kartoninio popieriaus
2. Žirklių
3. Spalvų.

Kaip padaryti:

1. Sulenk popieriaus lapus per pusę.
2. Nupiešk žvėris ir gyvulius.
3. Iškirpk juos. Palik nugarėles sulenktas. Pastatyk.

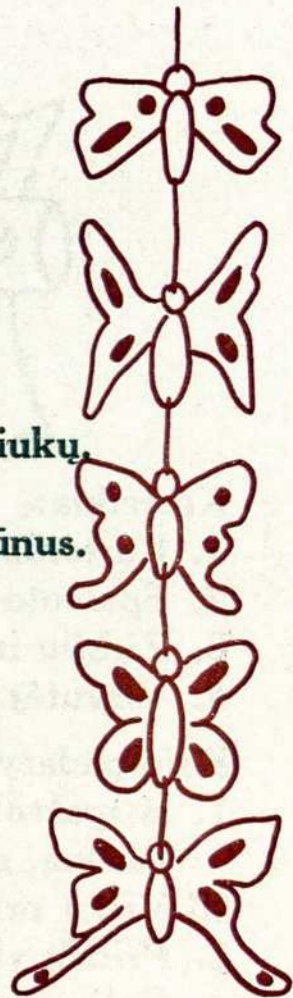
PETELIŠKĖS

Ko reikia:

1. Spalvoto popieriaus
2. Žirklių
3. Klijų
4. Virvutės.

Kaip padaryti:

1. Nupiešk penkias peteliškes ir iškirpk.
2. Iškirpk įvairių spalvoto popieriaus gabaliukų. Jais išpuošk peteliškių sparnus.
3. Virvute perverk peteliškių galvutes ir kūnus. Sukabink visas 5 peteliškes.

KARALIAUS KAUKĖ

Ko reikia:

1. Popierinio maišo
2. Spalvų
3. Žirklių

Kaip padaryti:

1. Nupiešk karaliaus karūną ir veidą.
3. Iškirpk karūną, akis, burną.
4. Gali karalių papuošti spalvomis.

PAUKŠTIS

Ko reikia:

1. Kartoninio cilindero
2. Spalvoto popieriaus
3. Žirklių ir klijų
4. Virvutės.

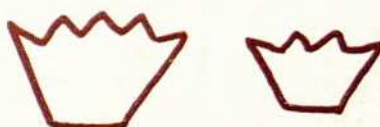
Kaip padaryti:

1. Iš spalvoto popieriaus iškirpti dvigubą paukščio karūną, snapą, akis ir kojas.
2. Viską priklijuok prie cilindero.
3. Pririšk virvutę ir pakabink.
4. Gali padaryti kitokį paukštį. Cilinderį pastatyk išilgai. Dar pridėk popierinius sparnus.

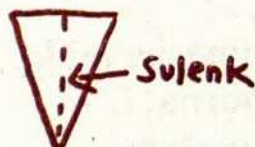
CILINDERIS

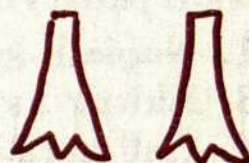
KARŪNOS

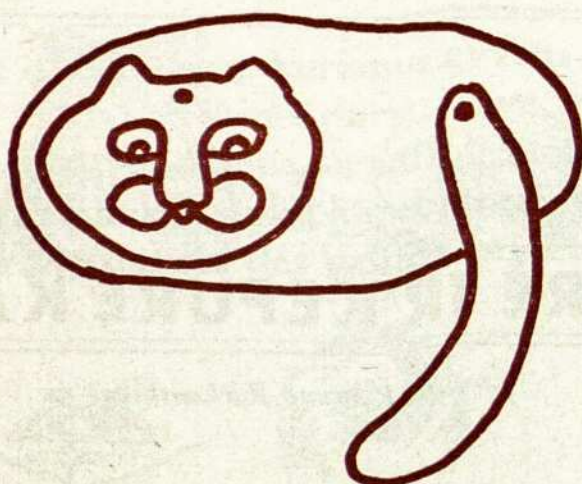
AKYS

SNAPAS

KOJOS

KATĖ

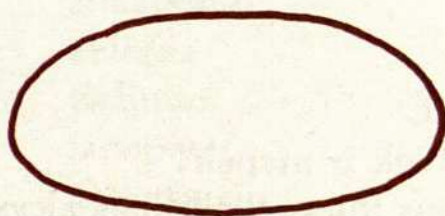
Ko reikia:

1. Kartono
2. Spalvoto popieriaus arba spalvų
3. Žirklių
4. Atlenkiamų sagučių.

Kaip padaryti:

1. Iškirpk katės galvą, kūną ir uodegą atskirai.
2. Prisek galvą ir uodegą prie kūno, naudojant atlenkiamas sagutes. Galva ir uodega juda.

metalinis
sagtukas

paruošė Ramunė Račkauskienė

MEDŽIAI

I. Ar žinai, kurių raidžių trūksta šiems medžiams?

Pridėk balses a, ą, e, i, o ar u.

k l -- v -- s

g l -- s n -- s

-- g l --

b -- r ž -- s

-- ž -- -- l -- s

l -- -- p --

-- b -- l -- s

Kuris iš šių medžių duoda vaisių?

Kuris medis turi giles?

Kuris medis auga drėgnose vietose ir atrodo,
kad verkia?

Kuriuo medžiu pavirto žalčių karalienė pasakoje?

II. MĮSLĖ

Pagalvok ir atspėk!

Medinis kūnas, stiklinės akys,
iš galvos dūmai rūksta.

III. NAMAS

Nupiešk didelį namą, kuriame gyvens šeima. Pridėk ten, kur reikia: priekines duris, langą, virtuvę su krosnim ir plautuve, salioną su sofa ir lempa, miegamąjį su lova ir staliuku, vaikų kambarį su žaislais, antena, kaminą, laiptus. Ką dar galima pridėti?

IV. Į MOKYKLĄ

Tomukas eis į mokyklą. Jam reikia šešių dalykų. Ar gali atspėti kurių?

šukspieta
arlašas
tielinuo
ispopier
siuvasąisin
tuktrinas

V. SLAPTA ŽINIA

Jei norite sužinoti, kas ta slapta žinia, išbraukite nelyginius skaičius.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
I	G	O	E	B	R	I	A	S	I
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
O	M	U	O	E	K	L	I	O	N
21	22	23	24	25	26				
A	K	L	I	A	S				

Slapta žinia: gerai mokintis

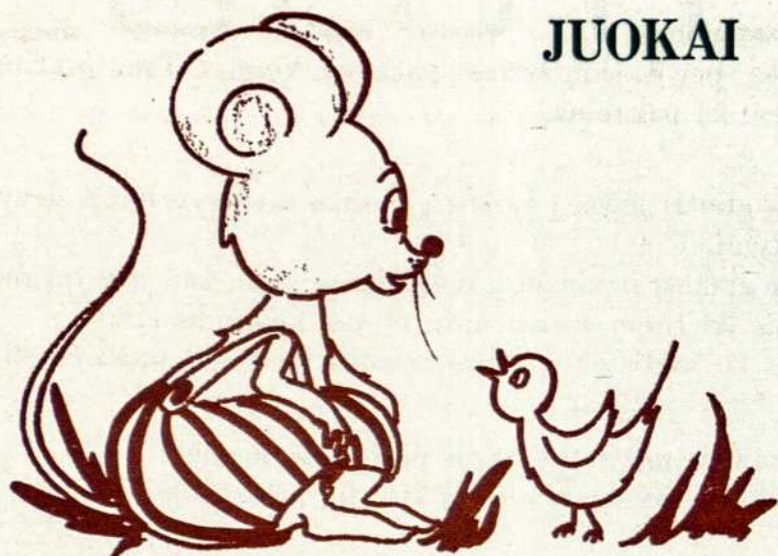
Tomuko sąrašas: pieštukas, rašalas, popieris, sasiuvinys, trintukas

Mislė: namas

Medžiai: klevas, gluosnis, eglė, beržas, azuolas, liepa, obelis

Galvosūkių atsakymai

JUOKAI

Darius ir Linas, abu trečio skyriaus mokiniai, valgykloje per pietų pertrauką valgo dešreles su bulkutėmis. Linas niekuomet nenešioja akinių, tačiau valgydamas, jis vis užsideda senelės didelius akinius. Darius tai pastebėjęs klausia:

- Linai, kodėl tu tuos senelės akinius nešioji valgykloje?
- O todėl, kad dešrelė didesnė atrodytų!

Marius: Ar girdėjai, kad Rita nukrito nuo 100 pėdų aukštumo kopėčių ir net neužsigavo?

Darius: Kaip tai galėjo būti?

Marius: Ji nukrito nuo pirmo laiptuko!

Mama: Kaip galvoji, ar negalėtum rytoj Jonuką nuvežti į zoologijos sodą?

Papa: Jokiu būdu ne. Jei zoologijos sodas nori Jonuko, tegul atvažiuoja patys pasiimti.

Tauras, bevaikščiodamas su mama didelio miesto gatvėmis, paklydo. Ilgai ieškojo mamos, bet nesurado. Sutikęs policininką, paklausė:

- Ar jūs nematėt mano mamos einančios be manęs?

Nina: Matau rašai laišką. Kam?

Lina: Sau.

Nina: Sau? Ką tu sau rašai?

Lina: Nežinau, dar aš šio laiško negavau.

Mama: (kalbėdama telefonu)

— Pas mus vaikai per Kalėdų šventes pakabina kojines. Tada praeina visi metai, kol vėl bent ką pakabina.

Penkerių metų Vytas greitai įbėga į kambarį ir sako savo vyresniam devynerių metų broliui Rytui.

Vytas: Greit pasiimk ginklus ir einam į kovą. Jonas sakė, kad mes turime pradingti, kol jis iki šimto suskaičiuos. O mes nepasiduokim!

Rytas: (šaltai) Nėra ko karščiuotis, Jonas nemoka iki šimto suskaičiuoti!

Grįžęs su nepatenkinamais pažymiais, Edis pasiguodė mamai:

— Aš gavau aukščiausius pažymius iš visų tų, kurie nepraėjo.

Sūnus: Tėti, atsimeni, tu man sakei sutvarkyti kiemą?

Tėvas: Gerai prisimenu. Ar sutvarkei?

Sūnus: Taip, susitvarkiau. Pardaviau kiemą Matui už dvidešimt centų. Dabar jau Mato atsakomybė, tegul jis tvarko.

Mama davė Mildai du dešimtukus — už vieną nusipirkti saldainį, o už antrą atsigėrimą.

Grįžo Mildutė iš krautuvės verkdamą ir sako mamai:

— Aš pamiršau, kuris dešimtukas saldainiui ir kuris atsigėrimui.

Renė: Kiek dienų eis neprisuktas aštuonių dienų laikrodis?

Genė: Aštuonias dienas?

Renė: O ne! Neis išvis, nes jis neprisuktas.

Grįžęs iš stovyklos, sūnus pasakoja mamai apie daugelį įdomių nuotykių stovykloje. Po kiek laiko mama nebeiškentus paklausė:

— Bet, Tomukai, ar nepasiilgai namų?

— Ne, — atsakė Tomas — aš nepasiilgau, bet tie, kurie paliko savo šunis namuose, labai pasiilgo.

Kadangi Janė elgėsi nemandagiai vaikų darželyje, mokytoja ją nusiuntė į eilės galą. Po kiek laiko mokytoja pastebėjo, kad Janė vėl toj pačioj vietoj, kur buvo prieš nubaudimą.

— Jane, aš tave buvau nusiuntus į eilės galą, kaip tu čia vėl atsiradai?

— Ponia mokytoja, aš nuėjau ir radau, kad paskutinė vieta jau užimta, tai grįžau atgal.